

ת"פ 35703/09/13 - מדינת ישראל נגד מרוואן אלנבארי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 35703-09-13 מדינת ישראל נ' אלנבארי ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

נגד
1. מרוואן אלנבארי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ברגר

ב"כ הנאשם עו"ד טרבלסי

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה.

בתאריך 15/8/12 נתגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן, אשר עבד יחד עימו במפעל לייצור ארונות חשמל וזאת בעקבות כך שהמתלונן נטל מפתחות מלגזה, על מנת שהנאשם שאינו בעל רישיון נהיגה, לא ינהג בה.

הנאשם תקף את המתלונן בכך שהיכה אותו בחזהו והפיל אותו. הנאשם המשיך להכות את המתלונן, לבעוט בו ולהפילו ועקב כך נגרם למתלונן שבר בברכו והוא עבר טיפול רפואי, לרבות ניתוח.

התביעה טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערך המוגן של שמירה על שלומות גופו של אדם וכי מידת הפגיעה בערך זה היא בינונית - גבוהה, וזאת בשים לב לתוצאה שנגרמה ממעשיו.

עוד הפנתה התביעה לכך כי המחוקק בחר לקבוע בצד העבירה בה הורשע הנאשם עונש מירבי של שבע שנות מאסר.

התביעה הביאה מפסיקת ביהמ"ש העליון באשר לעבירות מעין אלה והחומרה שיש לייחס להן, כמו גם הצורך להטיל בגין ענישה מחמירה ומרתיעה.

מתחם הענישה הראוי לטעמה של התביעה נע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

התביעה זקפה לזכותו של הנאשם את הודאתו והיותו נעדר עבר פלילי.

התביעה עתרה שלא לקבל את המלצות שירות המבחן ולטעמה אין עניינו של הנאשם מתאים להיכנס בגדרם של המקרים בהם ניתן להימנע מהרשעה ואינו עולה בקנה אחד עם המבחנים שנקבעו בהלכה לענין זה.

התביעה עתרה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה ובהתחשב בגילו הצעיר ובעברו הנקי, עתרה להטיל עליו 10 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

בנוסף על טיעוניה, הציגה התביעה מסמכים רפואיים בעניינו של המתלונן, מה עולה כי המתלונן אושפז ביום האירוע כאשר שבר בברכו ובעקבות כך נותח. הוא שוחרר מבית החולים לאחר 8 ימים ובסה"כ ניתנו לו 72 ימי מחלה.

ב"כ הנאשם ציין כי מדובר בנאשם יליד שנת 1991 אשר הודה בהזדמנות הראשונה ונטל אחריות, וחסך זמן שיפוטי יקר. הוא ציין כי הנאשם נשוי, אב לפעוט ואשתו הרה. עוד ציין כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות וכי מדובר בחלוף זמן רב מאז האירוע. הנאשם שמר על רציפות תעסוקתית עד לפני כמה חודשים והפסיק לעבוד בשל סיבות המנויות בתסקיר.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי לאירוע לא קדם כל תכנון וכי מדובר באלימות המצוייה ברף הנמוך. השבר נגרם למתלונן כתוצאה מנפילתו במהלך האירוע.

ב"כ הנאשם הפנה אל המלצות שירות המבחן וציין כי שירות המבחן המליץ על אי הרשעה ואל מול המלצה זו עתרה התביעה להטיל 10 חודשי מאסר בפועל ועל כן הוא סבור כי יש לאזן בין שתי אלה ולהטיל על הנאשם עונש אשר ירוצה בעבודות שירות.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולה כי הוא בן 23 נשוי ואב לפעוט. לדבריו אינו עובד מזה כחצי שנה ומטפל בבנו.

הנאשם ציין כי שנים רבות עבד במקום עבודה אחד, בו הופסקה עבודתו על רקע מעורבותו בעבירה זו. לאחר מכן עבד במקום אחר, אך הפסיק עבודתו על רקע תנאי עבודה פיזיים קשים ושכר נמוך. שירות המבחן הציע לנאשם כי יפנה אותו למסגרת של שיקום תעסוקתי, אך הוא סרב וציין כי יפעל לחיפוש עבודה בכוחות עצמו.

עוד ציין כי אינו מעוניין לקדם עצמו בשלב זה מבחינה תעסוקתית באמצעות לימודים אקדמאיים או לימוד

מקצוע.

הנאשם הודה במיוחס לו וציין כי ביום האירוע הגיע באיחור ל לעבודתו והיה נתון בלחץ להספיק את הנדרש ממנו. על מנת לעשות כן רצה להשתמש במלגזה, כפי שעשה בהזדמנויות קודמות, אף כי ידע שאינו מורשה לנהוג בה. המתלונן, שהינו עובד במעמדו החביא ממנו את מפתחות המלגזה והדבר הכעיס אותו. עקב כך נתגלע ביניהם ויכוח מילולי אשר גלש לאלימות פיזית ביניהם בסופו דחף את המתלונן.

הנאשם הביע חרטה על ביצוע העבירה ולדבריו מאז הבין כי עליו לפעול באופן שקול. הוא שלל בעיות בתפקודו ושימוש באלימות וכך גם שלל נזקקות טיפולית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולת לתפקוד נורמטיבי וכי נטל אחריות על מעשיו ועוד התרשם כי ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע עבורו. לאור כך ולאור העדר עבר פלילי וחלוף הזמן מאז בצוע העבירה, סבור שירות המבחן כי יש לבחון ביטול הרשעתו והטלת צו של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע, בין היתר גם בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשם אמנם צעיר, נעדר הרשעות קודמות, וחלוף זמן לא מועט מאז ביצוע העבירה והכל כפי שציין שירות המבחן בהמלצתו ואולם אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ונתונים אלה הם הנתונים המלווים רבים מן הנאשמים המובאים בפני בתי המשפט, ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיח הנאשם כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידו ועל כן, על המבחן השני אין הוא עונה.

די היה בכך כדי לקבוע כי אין כל מקום להימנע מהרשעתו בדין, שכן מדובר בשני מבחנים מצטברים, אולם למעלה מן הנדרש, אציין כי גם על המבחן הראשון אין הנאשם עונה.

מדובר במי שבחר לניקוט באלימות כלפי עמית- עובד, שניסה למנוע ממנו לנהוג במלגזה בה לא היה מורשה לנהוג. כתוצאה מכך אף נגרמה חבלה חמורה.

שומה על בתי המשפט לומר את דברם באמירה ממשית ובענישה מכבידה ומרתיעה כלפי אלה הבוחרים בדרך האלימות לפתרון ויכוח כלשהו.

על כן, לא מצאתי כי מקרה זה מתאים לבוא בגדרם של המקרים בהם מאפשר האינטרס הציבורי להימנע מהרשעתו של נאשם.

הגם שהייתי ערה להמלצות שירות המבחן בענין זה, הרי שכאמור לעיל, אין הן עולות בקנה אחד כלל ועיקר עם המבחנים שהציבו הלכות בית המשפט העליון בסוגיה זו.

הרשעתו של הנאשם, תיוותר על כנה.

מתחם הענישה הראוי לעבירה זו נע בין 6-16 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בעניינינו, וכאמור לעיל, אמנם מדובר היה במעשה שהרקע לו ויכוח מילולי, אולם אפילו הויכוח המילולי עניינו בכך שהמתלונן ביקש למנוע מהנאשם לנהוג במלגזה שהוא לא היה מורשה לנהוג בה וחלף לגמול לו טובה על כך, שמנע ממנו מעשה אסור ומסוכן מאוד לו עצמו ולסביבתו, גמל לו הנאשם ברעה, בכך שתקף אותו והיכה אותו וגרם לו לחבלה חמורה.

הנאשם לא הסתפק בכך שהיכה את המתלונן והפיל אותו, אלא המשיך והיכה אותו ואף בעט בו.

החבלה שנגרמה למתלונן עניינה בשבר בברכו שהצריך ניתוח, שהייה לא קצרה בבית החולים ומנוחה ארוכה בת 72 ימים.

הנאשם הודה אמנם במיוחס לו, אך מתסקיר שירות המבחן עולה כי נטילת האחריות שלו חלקית ביותר, שכן הוא הודה בפני שירות המבחן כי דחף את המתלונן - הא ותו לא, בעוד עובדות כתב האישום בהן הודה, הן כמפורט לעיל ועוסקות באלימות בוטה שהופנתה כלפי המתלונן, אשר אף לא חדלה לאחר תקיפתו הראשונה.

בית המשפט העליון אמר דברו לא אחת בענין זה וכך למשל, ב-רע"פ 9/08 חוסרי נ. מ"י:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו במידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שיורשע בעבירות אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

אם לא אחמיר עם הנאשם כפי שאכן ראוי היה לעשות, הרי זה משום שהתחשבתי בהודאתו באשמה ובחיסכון בזמן השיפוטי היקר שהיה בכך, כן התחשבתי בגילו הצעיר ובהעדר עבר פלילי, וממילא שבשל כך זהו העונש הראשון המוטל עליו. כן התחשבתי בחלופי הזמן מאז ביצוע העבירה, שכן כתב האישום הוגש כשנה לאחר האירוע. עם זאת יש לציין כי לאחר מכן חלף לא מעט זמן בשל התנהלות הנאשם, לרבות חילוף ייצוג ואי התייצבות שהביא להוצאת צו הבאה נגדו. כן התחשבתי בתפקודו הנורמטיבי דרך כלל ובנסיבותיו האישיות והמשפחתיות כפי שעלו בתסקיר.

אני גוזרת על הנאשם -

שבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

קנס בסכום 750 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשלושה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/4/16 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן, עד התביעה מס' 2 בכתב האישום, בסכום של 3000 ₪. הסכום יופקד בקופת ביהמ"ש בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/6/16 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016, במעמד הצדדים.

